

ГЛОБУС

hrushevsky.nbu.gov.ua

Артистка Укр. Дер. Оперы
Ф. Захарова

Заслужений артист республіки
Гнат Юра

9

на 10 коп.

ГРИГОРГІЙ КОСЯЧЕНКО.

Осінь.

На брук упала ранку синь,
в нур
вжежать сонця плями.
Цялини сум десь оросив
вину утому
на полями.
Де сохне даль —
злітуть огні,
панне ґрунт
вбути
взек,
Фривить у серці знову гнів,
вшає грозами
на полем,
в крик розпачливий
вшу,—
вже під вікном у мене

осінь,
і дощ
в покинутім
саду
вдовою плаче
і голосить.
— Ах!
знову осінь,—
ну прошай,
забуте літо
в праці дикій,
і сонця мідного ручай
і чабанів
веселі
крики.

В житах
сталевий дзвін коси,

важкого колосу
відгомін,
очей твоїх
вечірня
синь
і місяць
в золоті підкови.

Стерня долочена,
туман ..
солодкі дні,
як сон дитини,
і серце
вже не має ран,—
дивлюсь байдуже
на вітрини.
Де сохне даль,—

двітуть огні,
і пахне ґрунт
забути
болем..
Коли згадаю,—
знов мені
ридати хочеться над полем.

Спокійне серце!
Все забудь,—
дощі грудьми
впадуть
на ґрядки.

Знов побредуть
Свитки в сельбуд,
і загудуть вітрами
прядки.

БАГРЯНИЙ.

В місто.

Ціні сині.. Коні ковані..
Сталева даль..
— Здрастуй, велетень, закований
Валіинову сталь!

Завідтіль, де сонце капа з стріх
золотить дні,
і митингують горобці під сміх
в ожередах снів.

В чорнозем сонно дихає,
Зень зеркалить став,
Сеп розлігся, ліг і кліпає,
Істерню нап'яв.

З далеких сел калинових,
З степових ночей,
Іду на прощу до джерел нових,
В нових людей.

Місто кречке, місто кривиться;
Шум антени ззів,
На панелі сонце дивиться
в лавутини днів.

В. ТРУЦІ.

Залом—нещира ласка поля
в шки в смуглявій самоті..
В кому лягли ці стерні чолі
в смутком снитися в житті?

В осьь:
журлива жовта осінь
в лаві волочить сірі дні.
Дні мої задимлені і босі,
в так рідні знову ви мені?

А нудьга б'жить трамваями,
Визира в вікно..
Пацани обдерті зграями
Бережуть кіно.

День об ріг розкроїв щелепи,
Втерся шклом вітрин..
Деренчить нефвовий велетень,
Трусє зойки з стін.

Дим з околиць чорним вороном,
То сталава даль..
На бульвар з кармінним гонором
Напина вуаль.

Став на брук чужим потворищем —
Хто прийме поклон?
Чужина минає зборищем
Наче сизий сн.

Синій вечір ходить павою
По шовках вітрин..
Ясний вітер б'є булавою
В вересневий дзвін.

Д Н І.

Вітер грає сірими дротами..
Вітре, вітре.. я такий, як ти:
Іду кудись, закохан й в динами
і цілоу поглядом дроти.

У цю осінь знову мені марить
і когось любити без кінця—
..Хтось такий задумливий і карий
загубився в пізніх пшеницях.

Синій вечір в дзвоні, в брязканні
Свище на проспект,
В коси ночі переляканій
Заплітає спектр.

В плянах спектра в сяйві кожен крок
Йдуть бульвари, йдуть..
Місяць впає в зеленій заморок
На трамвайну путь.

Авто світить, авто рывкає,
Роздира панель,
Непривітно в очі ляскає,
Припіра до скель.

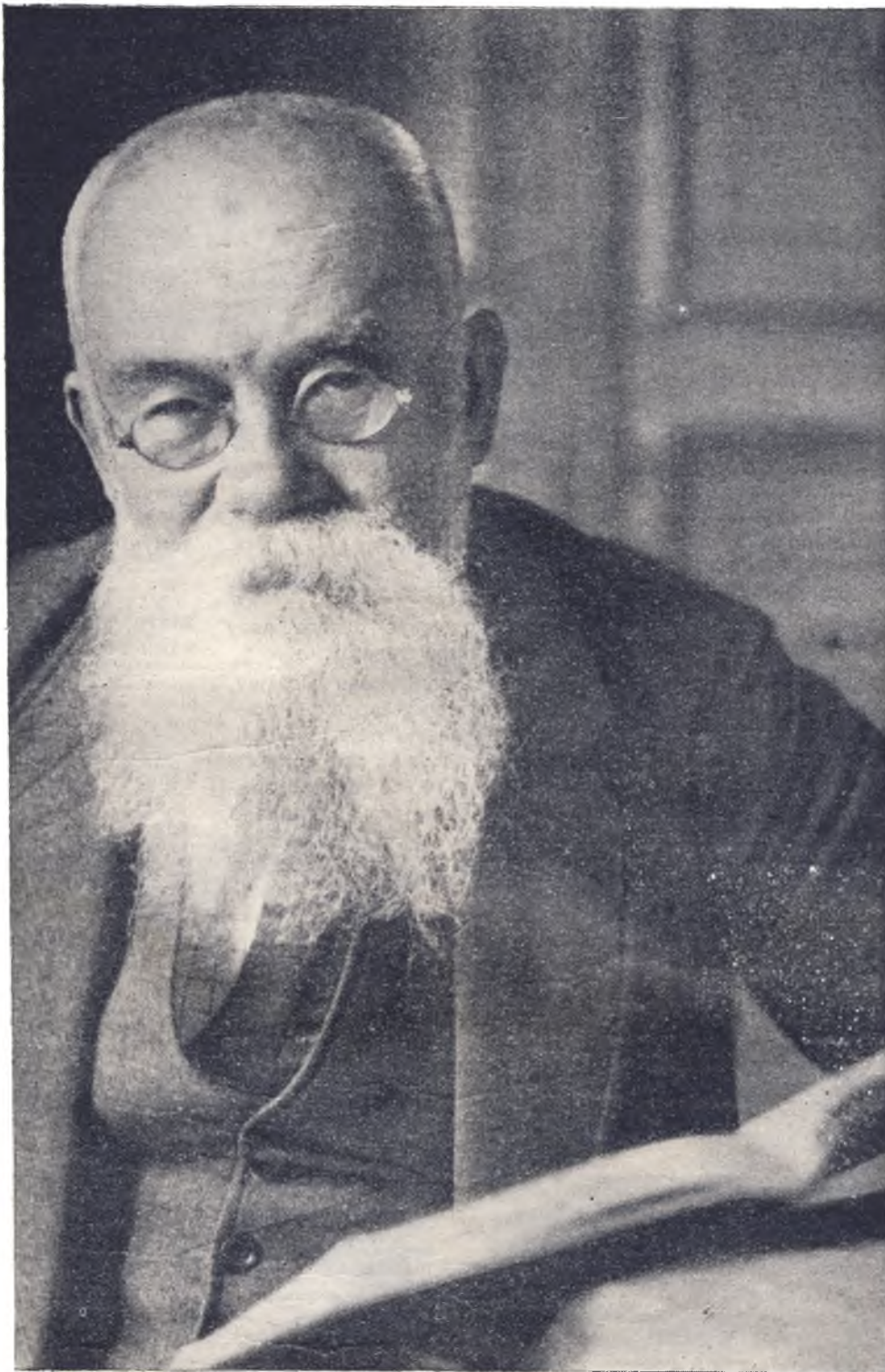
Під чавунним литим черепом
Бухне світ землі..
День об ріг розкроїв щелепи..
Губи кров спили.

Голова, як камень, хилиться..
Миготять стовпи..
На панелі сонце дивиться
Кличе у степи.

Над життям покинув сірі смуги,
і заллів у жовті стрічні дні.
Ще допише чорну повість плугом
сіроока осінь на стерні.

І мою колісь допишуть повість
сірі дні—не плугом, а свинцем..
— Ех, ви, дні, ви, дні мої соснові
гарно в вас

Ювілей акад. М. С. Грушевського.

З/х в актовім залі І.Н.О. урочисто відбувся 40-літній ювілей наукової й громадської діяльності акад. М. С. Грушевського, на знімку останній портрет М. С. Фот. Корчак.

— Він кепський матеріал для нашої комплексної методи—нападала я, й застерігала:—Гляди, щоб ти не стала для нього об'єктом несподіваних експериментів...

Скиба залицявся до Надійки. Мої висновки тут були правильні. Одного разу я застала їх у хаті: в них обох говіли вуха.

МИХАЙЛО ГРУШЕВСЬКИЙ

MYKHAILO HRUSHEVSKY DIGITAL ARCHIVES

настрій, що буває після першої любовної пригоди. Але не даремно-ж я скінчила ВУЗ.

— *Enfant terrible*, ти граєшся в любов, моя голубко—накрила її зараз-же, як тільки вийшов Скиба.

— Мені не хочеться образити його, призналася вона. Може ти якнебудь це йому втовмачиш?

— Добре, я беру це все на себе—обіцяла я.

«Втовмачити» йому, що ним Надійка не цікавиться... Хіба-ж можна це втовмачити чоловікові? Я просто взялася йому перешкодити.

— Ти даремно губиш свій талант: тобі не шкробом, а сексотом бути—кепкувала інколи з мене Надійка. Але я була послідовна до кінця. Часом я водила Скибу „прогулятися“: жартуючи, ми плели різні теревені про... любов. Це була моя тактика.

— Як на вашу думку, вона чесна дівчина?—спитав мене одного разу він.

Я образилась:

— Ви, певне, всіх готові міряти на свій аршин?

— О, ні! Просто я тієї думки, що тепер занадто важко знайти чесну дівчину...—ця відповідь і тон.

— У нього не всі дома!—Коли я сказала це Надійці, вона довго реготалася.

— Облиш його. Я хочу з ним погратися...

— Наївне, молоде дівча!—Навіщо я послухала тоді її? (Дві сльози, немов горошини, упали з Ганниних очей). Скиба знову став до неї залицятися. Я все бачила, але мовчала. Я не при-

Як це трапилося? Я мушу розповісти все спокійно.

Раз вона мені сказала:

— Уяви собі. Сьогодні цензор (ми жартуємо, казали Скибу цензором“) наговорив мені таких гнильців, що я мушу поради ти один антицензурний спосіб зв'язання”...

— Правильно була — похвалити я, бо Скиба подобався мені. Чому?—А так, він якийсь та-

Це було на репетиції. Я попросила його залишитися—ми конче обміркували одну якусь іншу справу.

Глядіть, аби не довелось просити — це сказав це жартує, бачила, що пішов від нас швидкий.

Військо: через два днів, коли верталися пізліткну, на нас напала зграя парубків.

Вони зробили нами, я не знаю. Поки вони не з'явилися—а ми ревно на всю вулицю — десь біля Скиба йшли за нами.

— Я казав: вам не треба ще мені просити — в моєму розплаті образи. Я

догадалася в чім річ: парубки відіслали..

Варелікані, ми звісно мусіли його згадати. Надійка навіть затягла його

того часу я частенько застава-ла обох у хаті.

Він зовсім не такий, яким ми спочатку уявляли — захоче аки Скибу.